

РЕШЕНИЕ

№ 97

гр. Пловдив, 16.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на трети февруари през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Нестор Сп. Спасов

Членове: Радка Д. Чолакова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Катя Н. Митева
като разгледа докладваното от Радка Д. Чолакова Въззивно търговско дело №
20215001000866 по описа за 2021 година

намери следното:

Производство по чл. 258 и следв. от ГПК.

Образувано е по повод подадена въззивна жалба от Р. Д. Х. лично и като
З.П., действащ чрез адвокат И. Д., срещу постановеното решение №260032
от 27.01.2021 г. по търг.дело № 155/2019 г. по описа на О кръжен съд С.З..
Обжалва се и определение №260852 от 27.08.2021 г. по чл.248 от ГПК за
изменение на така посоченото решение в частта му за разноските.

С обжалваното решение е осъден З.П. Р. Д. Х. да заплати на Б. ООД,
ЕИК *****, сумата от 300 000 лв., представляваща авансово плащане за
доставка на замразени малини по неизпълнен от доставчика договор за
доставка №РВ 1700 от 10.03.2017 г., получена при условията на отпаднало
основание, поради разваляне на договора за доставка, ведно със законната
лихва, считано от 22.05.2019 г. до окончателното изплащане, както и сумата
от 40 916,66 лв. обезщетение за забавено плащане на периода, считано от
15.12.2017 г. до 19.04.2019 г., както и сумата от 24 350 лв. разноски в

производството.

Жалбоподателят е останал недоволен от така постановеното решение, като счита, че е нищожно, недопустимо и неправилно, постановено при редица съществени нарушения на съдопроизводствените правила, довели до грубо нарушаване на правото на участие на ответника в производството. Изложил е подробни съображения. Първо, посочил е процесуалните нарушения на съда, свързани с участие на втори адвокат на ищеца адвокат М. К., която не е била надлежно упълномощена и която е изготвила изцяло нова повторна искова молба, с това, че не е прекратено производството по делото, поради това, че не са били отстранени нередовностите на исковата молба в определения от съда срок, че липсва посочена банкова сметка от ищеца за плащане, че не е даден правилен и адекватен доклад, както и възможност на ответника да изрази становището си по проекто-доклада, че са нарушени правата на ответника в лично качество, че не са обсъдени събраните доказателства, нарушена е процедурата за поправка и допълване на протокол, липсва активност на съда да събере необходимите доказателства, не е конституиран задължително необходим другар в производството. На следващо място, не е съгласен с изводите на окръжния съд във връзка с разваляне на процесния договор и приложението на нормата на чл.301 от ТЗ по повод тристранното споразумение от 31.08.2017 г. Моли да се обезсили обжалваното решение или да се отмени, като се отхвърлят изцяло претенциите на ищеца. Претендира разноските.

Срещу въззивната жалба е постъпил отговор от Б. ООД, чрез процесуалния му пълномощник адвокат К. Б., който я оспорва и моли да не се уважава по подробно изложени съображения. Претендира разноски за въззивното производство.

По делото е постановено определение №260852 от 27.08.2021 г. по чл.248 от ГПК за изменение на решението в частта му за разноските, с което З.П. Р. Д. Х. е осъден да заплати на Б. ООД сумата от 23 350 лв. разноски в производството.

Недоволен от него е останал частният жалбоподател Р. Д. Х., лично и като З.П., който го обжалва с частна жалба и с молба да бъде отменено, като се редуцират присъдените разноски с още 10 000 лв.

Срещу частната жалба е постъпил отговор от Б. ООД, чрез

процесуалния му пълномощник адвокат К. Б., с който счита същата за неоснователна, тъй като са налице условията за присъждане на разноски.

Съдът, след като се запозна с делото, наведените оплаквания, както и след преценка на събраните по делото доказателства, намери за установено следното:

Въззивната жалба е депозирана в срок от надлежно лице срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт. Ето защо, следва да се пристъпи към разглеждането им. Същият извод се отнася и до частната въззивна жалба.

Жалбоподателят се позовава бланкетно на нищожност на обжалваното решение. В тази връзка следва да се спомене, че нищожно съдебно решение е това решение, което не е постановено от надлежен орган, не е подписано или не е постановено в писмена форма, а така също е извън пределите на компетентност на съда. В случая не е налице нито една от посочените хипотези, поради което обжалваното решение е валиден съдебен акт.

На следващо място жалбоподателят се позовава на нарушени негови процесуални права, водещи до недопустимост на решението.

Недопустимо съдебно решение е налице, когато съдът е разгледал спор, който не е подведомствен на съдилищата – чл. 14 ГПК, или не е подсъден на съответния съд, когато е разгледал непредявен иск и не е разгледал предявения или се е произнесъл при липса на право на иск, липса на съответния процесуален ред за защита на права, при ненадлежно упражнено право на иск – по нередовна искова молба, при липса на положителна процесуална предпоставка или наличие на отрицателна процесуална предпоставка за възникването и надлежното му упражняване, при оттегляне или отказ от иска, когато не е направено искане за възобновяване на производството, спряно по взаимно съгласие на страните, и др. Т.е., когато ищецът не разполага с право на иск или правото му на иск не е упражнено надлежно, когато липсва подведомственост, когато е нарушено диспозитивното начало при различно произнасяне на съда от заявления петитум, при липса на интерес, липса на правоспособна страна, искът е предявен срещу несъществуваща страна.

В случая също не са налице посочените хипотези, водещи до недопустимостта на решението и като последица – неговото обезсилване, тъй

като няма оплаквания от ищеца в тази връзка. Когато констатира процесуални нарушения, които са извън посочените хипотези за недопустимост, въззивният съд е длъжен да ги отстрани чрез собствените си действия по установяване на фактите и прилагането на правото, съблюдавайки основните начала на гражданския процес. Това негово задължение произтича от целта и същността на въззивното производство – да се разгледа повторно повдигнатия материално правен спор с възможност за събиране на доказателства за установяване истинността на твърденията на страните и субсумирането им спрямо съответната материално правна норма. В изпълнение на това си задължение настоящият съд е дал указания на ищеца да уточни фактите и обстоятелствата на предявените в условие на евентуалност искове, а след направеното уточнение е разпределил доказателствената тежест и е дал възможност на страните да ангажират доказателства, събрал е исканите доказателства от страните. Така се е стигнало до обезпечаване на процесуалните права за ответника, свързани с изразяване на неговото становище и ангажиране на доказателства по предявените искове. Няма нарушения на правата на ответника в лично качество, тъй като ответник е физическото лице с разширена правоспособност в качеството му на З.П..

От данните по делото се установява, че са предявени четири осъдителни иска при условие на евентуалност. Ищецът твърди, че между страните е сключен договор №РВ 1700 от 10.03.2017 г. за доставка на стоки-замразени органични малини, по който той имал качеството на купувач, а З.П. Р. Д. Х. – продавач. Продавачът се задължил да достави 400 000 кг. малини от уговорения вид и качество със срок не по-късно от 15.12.2017 г., а купувачът - да извърши авансово плащане в общ размер 500 000 лв. На 28.03.2017 г. била преведена авансово сумата 300 000 лв. с авизо-местен превод.

Поради високия размер на авансовото плащане и за допълнителна гаранция страните сключили и договор за заем с нотариална заверка на подписите от 17.03.2017 г. и при условията на солидарност между земеделския производител и физическото лице.

Твърди, че в уговорения срок продавачът не е изпълнил задължението си за доставка на уговорените по вид и качество малини, както

и че е получената авансово сума в размер на 300 000 лв. не е върната.

Позовава се на правоотношение за доставка на малини, правата и задълженията по което правоотношение са материализирани в два отделни документа, наименовани договор за доставка и договор за заем. По това правоотношение е заплатил авансово част от уговорената цена, а именно 300 000 лв.

Въз основа на тези твърдения претендира да му бъде заплатена сумата от 300 000 лв. на отпаднало основание, поради разваляне на договора за доставка.

При условие на евентуалност, ако се отхвърли първия иск, претендира тази сума, поради начална липса на основание, тъй като договорът за доставка е нищожен, поради липса на съществен елемент от него, а именно уговорка на единична цена.

При същото условие на евентуалност, претендира тази сума на основание заемно правоотношение и поради развалянето му.

При същото условие на евентуалност, претендира тази сума като неоснователно обогатяване, тъй като имуществото на ищеца се е намалило за сметка на имуществото на ответника, който се е обогатил.

Ответникът оспорва исковете, предявени при условие на евентуалност. Позовава се на тристранно споразумение за прихващане на вземания и задължение от 31.08.2017 г., с което страните взаимно са си прихванали дължимите между тях суми и е останало задължение в размер на 145 386,36 лв. за ответника, което впоследствие също е погасено съгласно представени фактури и доставки.

Към исковата молба са приложени договор за доставка на замразени органични малини №РВ 1700 от 10.03.2017 г., сключен между страните по делото, договор за заем от 17.03.2017 г. между същите страни, преводно нареждане от 28.03.2017 г. за сумата от 300 000 лв., както и извлечения от разплащателна сметка, оборотна ведомост по партньори и вземания по партньори към 08.04.2017 г. на ищеца.

Видно от договора от 10.03.2017 г., ответникът се е задължил да продаде на купувача ищец 400 000 кг. замразени органични малини, реколта 2017 г., като цената се договаря между страните с отделен анекс към

настоящия договор, не по-късно от 10.08.2017 г., срещу авансови плащания в размер на 500 000 лв., съгласно допълнително съставен договор за заем. За всяка извършена доставка се приспадали по 50 000 лв. за частично погасяване на авансовите плащания. След изплащане на всеки транш, заемателят се освобождавал от съответния запис на заповед за изплатената сума. Остатъкът се заплащал от продавача в 7 дневен срок от извършването на доставката. Договорът бил сключен със срок до 15.12.2017 г.

От договор за заем, сключен на 17.03.2017 г., с нотариална заверка на подписите на страните, се установява, че ищецът следва да предостави на ответника сумата 500 000 лв. на вноски, от които през м.март 2017 г. 75 000 лв. до 13.03.2017 г. и 300 000 лв. до 24.03.2017 г. срещу продажбата на 400 000 кг. малини, като от всяка доставка на малини се приспадат по 50 000 лв.

От банковите документи се установява, че ищецът е превел по банков път на ответника 300 000 лв. на 28.03.2017 г., а той ги е получил на следващия ден.

Ответникът е представил копие на тристранното споразумение от 31.08.2017 г., на което се позовава, както и фактури №57 от 01.09.2017 г., №58 от 11.09.2017 г., №59 от 19.09.2017 г. и №60 от 25.09.2017 г., издадени от доставчика О. Х. ЕООД за получателя Б. ООД.

Видно от копието на тристранно споразумение, същото е със страни О. Х. ЕООД, Б. ООД и ЗП Р. Д. Х. и се отнася до уточняване разплащанията и уреждане на отношенията чрез прихващане между три страни. Посочени са задълженията на Б. ООД към О. Х. ЕООД по фактура №56 от 23.08.2017 г. на стойност 214 613, 44 лв., както и задълженията на другите две страни към Б. ООД – 60 000 лв. и процесната сума от 300 000 лв. От задължението към О. ЕООД са приспаднати сумите към Б. ООД, като остава задължението на ЗП Р. Д. Х. да възстанови 145 386,36 лв./преведени на 29.03.2017 г./ , както и 570,433,57 лв. усвоени за периода 01.04.2017 г. – 26.08.2017 г. Копието носи подписите за трите страни и печат на ищеца.

В съдебното заседание на 13.07.2020 г. пред окръжния съд е представено заявление от управителя на дружеството ищец С. М., че прави изрично изявление по чл.301 от ТЗ във връзка с представеното тристранно споразумение, че не потвърждава и се противопоставя на каквито и да е било

действия по прихващане.

По искане на страните са назначени съдебно-счетоводни експертизи. От първото заключение, изготвено от вещото лице В. Н., се установяват счетоводни и банкови данни за процесната сума от 300 000 лв., както и е изчислен размерът на претендираната законна лихва за забава. Посочената сума е преведена по банков път от ищеца на ответника, като в счетоводната система на ищеца за тази стопанска операция е вписано основание – по договор №РВ 1700, замразени биомалини, като същата е с архивен №440 от 29.03.2017 г. Със сумата е кредитирана сметка №503/2 У.Б. срещу дебитиране на сметка №489 Други дебитори, партньор Р. Д. Х. – ЗП.

Допълнителното заключение на вещото лице Н. се отнася до данните в счетоводствата на двете страни, както и до тристранното споразумение от 31.08.2017 г. и как е отразено в тези счетоводства. Процесната сума от 300 000 лв. е отразена в счетоводството на ответника със следните справки: - три извлечения от хронологичния регистър за осчетоводяване на три стопански операции във връзка с тристранното споразумение, - съгласно счетоводната система за осчетоводяване на банковото бордеро са осчетоводени 300 000 лв. по дебита на сметка №503 и по кредита на сметка №1514 Заем Б., - съгласно извлечение от счетоводната система за осчетоводяването на протокол №2 от 01.09.2017 г. – 145 386,36 лв. по дебита на сметка №1514 Заем Б. и кредита на сметка 411 1, - съгласно извлечение от счетоводната система за осчетоводяването на протокол №1 от 31.08.2017 г. са осчетоводени 154 613,64 лв. по дебита на сметка №1514 Заем Б. и кредита на сметка 411 1. Прихващането е осчетоводено и получените средства от 300 000 лв. са закрити.

По данни от счетоводството на ищеца тристранното споразумение не е осчетоводено, сумата от 300 000 лв. не е възстановена.

Изготвена е повторна съдебно-счетоводна експертиза от вещото лице М.К., от която се потвърждават констатациите по основното и допълнително заключение. Установява се, че сумата 154 613,64 лв. е прихваната с част от задължението на Б. ООД по фактура №56, издадена от О. Х. ЕООД / съгласно извлечение от счетоводната система на ЗП за осчетоводяване на протокол за прихващане №1 от 31.08.2017 г./, а сумата 145 386,36 лв. с останалата част от същото задължение /съгласно извлечение от счетоводната система на ЗП за

осчетоводяване на протокол за прихващане №2 от 01.09.2017 г. Извършените прихващания са по фактура №56 от 23.08.2017 г. на стойност 214 613,44 лв. и 85 386,56 лв., дължими от ищеца към О. Х. ЕООД по фактура от 01.09.2017 г.

Съгласно счетоводството на ищеца, по фактура №58 от 11.09.2017 г. е извършено прихващане с основание цесия с Е.-Б. ЕООД съгласно договор за заместване в дълг от 02.10.2017 г. за уреждане на задълженията на О. Х. ЕООД към Е.-Б. ЕООД за сумата от 203 765,76 лв., произтичащи от фактури №175 от 31.08.2017 г. и №216 от 29.09.2017 г. Също така е извършено прихващане със сумата 95 631,36 лв. на основание договор за заместване в дълг от 01.11.2017 г. за уреждане на задълженията на О. Х. ЕООД към Е.-Б. ЕООД по фактура №267 от 31.10.2017 г.

От общо доставените малини от О. Х. ЕООД в размер на 1 117 822,40 лв. с ДДС са платени и прихванати и възстановени заеми /авансови плащания/ в размер 1 060 942,05 лв. и е посочен остатък 111 880,35 лв., като задължение в извлечението по сметка 401 Доставчици. Не са взети счетоводни операции по тристранното споразумение.

Назначена е и почеркова експертиза, от която се установява, че копие на подписа срещу Б. ООД на тристранното споразумение не е копие от автентичния подпис, изпълнен от С. Д. М., управителя на ищцовото дружество, а и по този въпрос не се спори между страните.

През въззивната инстанция е разпитана като свидетел Д. И. Х., служител на ищеца на длъжност счетоводител. Свидетелката посочва, че е присъствала на разговори между Х. и управителя на дружеството ищец М. във връзка с неуредени финансови отношения и извършване на прихващане, по които се стигнало до съставяне на проекти за няколко тристранни протоколи за прихващане. Тя съставила проектите и ги подписала с параф, включително и за ищеца, като ги изпратила на счетоводителя на ответника, който знаел, че това са проекти. Изпращането станало по емейл, като не знае кога са положени подписите на Х. и дали той е върнал документа с негови оригинални подписи. Тези проекти не били одобрени като окончателни, тъй като решили да си вземат малините от друга фирма Е., защото ответникът имал и задължения към тях. Посочва, че по принцип със счетоводителя на ответника си разменяли електронни писма. Не знае да е уведомяван ответника, че проектите за споразумения няма да станат.

Назначена е и съдебно техническа експертиза пред въззивната инстанция, която да изготви справка-извлечение от входящата и изходяща кореспонденция /електронни писма/ досежно електронна поща с адрес ***** за периода 01.01.2017 г. - 30.09.2017 г. Такава кореспонденция не е установена за посочения период. Такава проверка е направена и досежно а *****, като не е установена кореспонденция също за посочения период. Кореспонденция е установена в електронната пощенска кутия ***** – няколко кратна кореспонденция между Д. Х. - ***** и В. И.- ***** като съобщение, изпратено от Д. Х. на дата 01.09.2017 г. в 17,15 часа, с предмет „протокол“ до В. И., съдържащ прикачен файл, който представлява тристранното споразумение. Файлът е препратен на електронната пощенска кутия на земеделския производител няколкократно.

Въз основа на събраните доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, се установява, че между ищеца и З.П. Р. Х. е налице договорно правоотношение за доставка на малини. Съгласно правоотношението, З.П. се е задължил да достави на Б. ООД уговореното количество и качество малини в определения срок до 15.12.2017 г. срещу заплащане на цена, която ще се уговори в отделен анекс между страните, както и авансово плащане. Във връзка с правоотношението страните уговорили как ще се осъществи авансовото плащане в т.нар. договор за заем, сключен между тях, по повод договора за доставка на малини - на какви траншове и в какви срокове. Доколкото от клаузите на т.нар. договор за заем се установява, че същият е сключен във връзка с договора за доставка на малини и уговорената заемна цена е срещу задължението на земеделския производител да продаде същото по количество и качество малини, както в договора за доставка, следва да се приеме, че правоотношението между страните, правата и задълженията им по него, са материализирани в два отделни писмени документа, наименовани договор за доставка и договор за заем.

Договорното правоотношение между страните следва да се определи като търговска продажба по смисъла на чл.286 и чл.318 от ТЗ, тъй като е сключена във връзка с упражняването от тях занятие. При търговската продажба е допустимо цената да не е определена и да не е уговорено

определянето и. Съгласно чл.326,ал.2 от ТЗ, в този случай се смята, че страните са се съгласили с цената, която обичайно се плаща по време на сключването на продажбата на същата стока при подобни обстоятелства.

По договорното правоотношение е заплатена авансово сумата от 300 000 лв., което обстоятелство се установява, както от приложените банкови документи, така и от констатациите на съдебно счетоводната експертиза, изготвени въз основа на счетоводни справки при страните и техните банки.

Не се установява да са доставени уговорените малини, както в количествено, така и в качествено отношение, съгласно условията по правоотношението и в срока на договора. Към настоящият момент е изтекъл срокът на договора. Т.е. същият е прекратен с изтичането на срока му, въпреки, че ищецът е отправил волеизявление за развалянето му в образуваното исково производство.

Така установената фактическа обстановка не се оспорва от ответника. Същият се брани с представеното от него тристранно споразумение за прихващане, което е намерило отражение в неговото счетоводство и в резултат на което получените средства от 300 000 лв. са закрити.

Установява се, че тристранното споразумение за прихващане е изпратено от главния счетоводител на ищеца Д. Х. до главния счетоводител на ответника по електронна поща със съобщение от 01.09.2017 г. и прикачен към него файл, съдържащ това споразумение. Файлът е препратен на електронната пощенска кутия на земеделския производител няколкократно.

Касае се за документ, изпратен по електронна поща. В чл.3 от Закона за електронния документ и електронен подпис е дадена дефиниция на понятието електронен документ. Електронният документ представлява електронно изявление, записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност то да бъде възпроизвеждано. Изпратеното по електронна поща споразумение има характеристиката на електронен документ. Съгласно чл.184 от ГПК, няма пречка да се използва като доказателство в съдебното производство и да бъде зачетена неговата доказателствена стойност.

В случая ищецът е оспорил този документ, тъй като не носи подписа на представляващия дружеството – ищец. В тази връзка пред първата

инстанция е назначена почеркова експертиза, а пред настоящата инстанция съдебно техническа експертиза, които констатации съдът възприема като компетентни, както и са събрани гласни доказателства, също пред въззивната инстанция. Въз основа на тях се установява, че автор и титуляр на документа е ищецът, както е посочено в него, както и че е подписан за ищеца от счетоводителя му и носи печата на ищеца. Съдържа и подписите на О. Х. ЕООД и ЗП Р. Д. Х.. Получен е от счетоводителя на ответника, тъй като е постъпил в неговата електронна поща.

Така установената фактическа обстановка следва да се прецени спрямо нормата на чл.301 от ТЗ, намираща приложение в търговските правоотношения. Съгласно разпоредбата, когато едно лице действа от името на търговец без представителна власт, се смята, че търговецът потвърждава действията, ако не се противопостави веднага след узнаването. В случая споразумението е подписано за ищеца от лице без представителна власт, но негов служител – счетоводителят му, който е присъствал на разговори между представляващите за уреждане на отношенията им. Законният представител на ищеца не се е противопоставил веднага след узнаването на споразумението по смисъла на посочената разпоредба. Споразумението е представено пред първата инстанция в съдебното заседание на 13.01.2020 г. Заявлението на управителят М. за противопоставяне е постъпило на 13.07.2020 г. Ето защо, следва да се приеме, че са настъпили последиците на чл.301 от ТЗ.

Видно от съдържанието на споразумението, описано е задължението на ищеца към трето лице О. Х. ЕООД по фактура №56 в размер на 216 613,44 лв., както и задълженията на О. Х. ЕООД и ЗП Р. Х. към ищеца – 60 000 лв. и 300 000 лв. От задължението към О. Х. ЕООД се приспадат суми към ЗП Р. Х. /преведени на 29.03.2017 г./, който остава да възстановява 145 386,36 лв. от получения от него на 29.03.2027 г. аванс и още 570 433,57 лв. Посочена е и общата сума на задължението на ЗП. Следва да се зачете така посочения конкретен размер на задължението на земеделския производител. По своята същност изпратеният документ представлява спогодба по смисъла на чл.365 от ЗЗД, тъй като носи подписите на посочените страни. В този вид е изпратен на ответника. Урежда правоотношението между страните по процесния договор за продажба на малини частично – погасява се задължението на ответника за връщане на авансово платената сума в размер на 154 613,64 лв., като остава задължението в размер на 145 386,36 лв. Не следва да се приемат

следващите счетоводни погасявания на ответника до пълния размер на получения аванс, тъй като няма данни да се е достигнало до спогодба в тази част.

С оглед гореизложеното, основателен се явява първият предявен иск за връщане на получените 145 386,36 лв., поради отпаднало основание – прекратяване на договора за продажба на малини с изтичане на срока му през края на 2017 г. Над посочената сума до сумата от 300 000 лв. следва да се отхвърли. Ето защо, обжалваното решение следва да бъде потвърдено до сумата 145 386,36 лв., като за сумата над 145 386,36 лв. до 300 000 лв. - да се отмени и отхвърли претенцията.

Това води до извод, че следва да се разгледат предявените в условие на евентуалност искове за отхвърлената част. Платената сума в тази и част не е без основание, а въз основа на договорно правоотношение, представляващо търговска продажба. Тя не произтича и от договор за заем, тъй като с договора за заем се предават пари или др.заместими вещи срещу задължението на заемателя да върне заетата сума или вещи от същия вид, количество и качество. В случая между страните не е налице заемно правоотношение, тъй като т.нар.договор за заем по своя характер урежда авансовото плащане по договора за продажба и представлява част от този договор. Не са налице и предпоставките на чл.240 от ЗЗД, уреждащ договора за заем. Не се касае и за неоснователно обогатяване, тъй като не е налице фактическият състав на чл.59 от ЗЗД. Поради което евентуалните искове за отхвърлената част следва да бъдат отхвърлени.

Предявен е акцесорен иск на основание чл.86 от ЗЗД, който е обусловен от уважения иск за сумата 145 386,36 лв. и следва да бъде уважен. Размерът му следва да се изчисли чрез електронен калкулатор за законна лихва върху главницата за периода 15.12.2017 г. до 19.04.2019 г., а именно 19 829,08 лв. Този размер ответникът следва да заплати, като искът за разликата до 40 916,66 лв. - да се отхвърли.

По разноските: с оглед частичното уважаване на иска решението в частта му за разноските следва да бъде отменено, като се определят нови в зависимост от уважената част от исковите за ищеца и отхвърлената част за ответника.

Ищецът е представил списъци по чл.80 от ГПК пред първата и пред

въззивната инстанция, ведно с доказателства за постъпило плащане, както следва за 24 350 лв. и за 960 лв., или общо 25 310 лв. Съобразно уважената част на исковете му се дължи сумата 12 264,79 лв.

Ответникът също е представил списъци по чл.80 от ГПК и доказателства за извършено плащане. Направено е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение за въззивната инстанция, което е неоснователно с оглед сложността на делото. Така за първата инстанция се претендират 10 000 лв. ,а за въззивната инстанция – 15 940 лв., или общо 25 940 лв. Съразмерно отхвърлената част на исковете му се дължат 11 764,42 лв.

Частната жалба срещу определение №260852 от 27.08.2021 г. по чл.248 от ГПК за разноси е основателна с оглед изменението на присъдените суми , поради което определението следва да се отмени.

Водим от гореизложеното, апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА постановеното решение № 260032 от 27.01.2021 г. по търг.дело №155/2019 г. по описа на О кръжен съд С.З. В ЧАСТТА МУ , с която З.П. Р. Д. Х. е осъден да заплати на Б. ООД, ЕИК *****, сумата от 145 386,36 лв., представляваща част от авансово плащане по договор за доставка №РВ 1700 от 10.03.2017 г., поради отпаднало основание, ведно със законната лихва, считано от 22.05.2019 г. до окончателното изплащане, както и сумата от 19 829,08 лв., представляваща обезщетение за забавено плащане на периода, считано от 15.12.2017 г. до 19.04.2019 г.

ОТМЕНЯ постановеното решение №260032 от 27.01.2021 г. по търг.дело №155/2019 г. по описа на О кръжен съд С.З. В ЧАСТТА МУ, с която З.П. Р. Д. Х. е осъден да заплати на Б. ООД сумата над 145 386,36 лв. до 300 000 лв., представляваща част от авансово плащане по договор за доставка №РВ 1700 от 10.03.2017 г., поради отпаднало основание, ведно със законната лихва, считано от 22.05.2019 г. до окончателното изплащане, както и сумата над 19 829,08 лв. до 40 916,66 лв., представляваща обезщетение за забавено плащане на периода, считано от 15.12.2017 г. до 19.04.2019 г., като

вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ исковете в тази им част за сумата над 145 386,36 лв. до 300 000 лв., представляваща част от авансово плащане по договор за доставка №РВ 1700 от 10.03.2017 г., поради отпаднало основание, ведно със законната лихва, считано от 22.05.2019 г. до окончателното изплащане, както и сумата над 19 829,08 лв. до 40 916,66 лв., представляваща обезщетение за забавено плащане на периода, считано от 15.12.2017 г. до 19.04.2019 г.

ОТХВЪРЛЯ евентуално съединения иск, предявен от Б. ООД срещу Р. Д. Х. в качеството му на З.П. за заплащане на сумата над 145 386,36 лв. до 300 000 лв., поради начална липса на основание, тъй като договорът за доставка е нищожен, както и за заплащане на сумата над 19 829,08 лв. до 40 916,66 лв., представляваща обезщетение за забавено плащане на периода, считано от 15.12.2017 г. до 19.04.2019 г.

ОТХВЪРЛЯ евентуално съединения иск, предявен от Б. ООД срещу Р. Д. Х. в качеството му на З.П. за заплащане на сумата над 145 386,36 лв. до 300 000 лв., представляваща връщане на заемна цена по договор за заем от 17.03.2017 г., както и за заплащане на сумата над 19 829,08 лв. до 40 916,66 лв., представляваща обезщетение за забавено плащане на периода, считано от 15.12.2017 г. до 19.04.2019 г.

ОТХВЪРЛЯ евентуално съединения иск, предявен от Б. ООД срещу Р. Д. Х. в качеството му на З.П. за заплащане на сумата над 145 386,36 лв. до 300 000 лв., представляваща неоснователно обогатяване, както и за заплащане на сумата над 19 829,08 лв. до 40 916,66 лв., представляваща обезщетение за забавено плащане на периода, считано от 15.12.2017 г. до 19.04.2019 г.

Осъжда Р. Д. Х. в качеството му на З.П. да заплати на Б. ООД направените разноси в размер на 12 265,79 лв.

Осъжда Б. ООД да заплати на Р. Д. Х. в качеството му на З.П. направените разноси в размер на 11 764,42 лв.

Отменя постановеното определение №260852 от 27.08.2021 г. по търгдело №155/2019 г. по описа на О кръжен съд С.З. с основание чл.248 от ГПК за изменение на постановеното решение №260032 от 27.01.2021 г. в частта му за разноските.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в

едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____